

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 czerwca 2024 r.
sprawy **T. N.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt IV Ka 916/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy
z dnia 18 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 741/22,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
 - 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. W.**
720 zł, w tym 23 % VAT za sporządzenie i wniesienie
kasacji,
 - 3. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**
- [J.J.]**

UZASADNIENIE

T. N. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 18 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 741/22, na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w okresie 2021 i 2022 r. w K. i K.1, działając ze z góry powziętym

zamiarem, dopuścił się wobec mającej poniżej 15 roku życia E. S. czynności seksualnych w ten sposób, że wkładał ręce pod jej bluzkę i majtki i dotykał części intymnych oraz brał jej dłoń i kładł na swojego penisa przez spodnie, tj. za czyn z art. 200 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Na podstawie art. 41 § 1a k.k. i art. 41a § 2 i 4 k.k. Sąd Rejonowy nałożył na oskarżonego zakaz kontaktowania się osobistego, telefonicznego, za pośrednictwem internetu i w inny sposób z pokrzywdzoną na okres 5 lat oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 500 metrów na 5 lat, a także zakaz zajmowania stanowisk i wykonywania działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi przez okres 5 lat.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. S. nawiązkę w wysokości 3.000 zł, płatną do rąk opiekuna prawnego małoletniej, W. S..

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego, wyrokiem z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt IV Ka 916/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę skazania przyjął art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a za podstawę wymiaru kary art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k., w pozostałym zakresie utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniósł kasację od tego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając mu „rażące naruszenie prawa przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 4 i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 i § 3 k.p.k., przejawiające się w rzeczywistym pozbawieniu oskarżonego prawa do obrony i możliwości podważenia wiarygodności wersji wydarzeń przyjętych w akcie oskarżenia poprzez oddalenie przez Sąd drugiej instancji wszystkich wniosków dowodowych zmierzających do zaprzeczenia tej wersji oraz do weryfikacji wiarygodności obciążających oskarżonego zeznań, w sytuacji gdy wnioski dowodowe obrony z naruszeniem art. 170 § 2 i 5 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. nie zostały uwzględnione.”

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do naruszenia prawa oskarżonego do obrony w związku z oddaleniem złożonych przez niego wniosków dowodowych. Prawo do obrony, polegające na możliwości przeciwstawiania się tezie oskarżenia, jak również do korzystania z pomocy obrońcy, zostało oskarżonemu zapewnione, gdyż miał on możliwość uczestniczenia w rozprawie i innych czynnościach procesowych, wypowiadania się oraz kształtowania linii obrony przy wsparciu obrońcy. Prawa do obrony nie można utożsamiać, jak czyni to skarżący, z obowiązkiem po stronie organów postępowania, przeprowadzania wszystkich zawnioskowanych przez oskarżonego dowodów. Przepisy procesowe nie tylko pozostawiają rozpoznanie wniosków dowodowych decyzji aktualnego gospodarza postępowania, ale wprost przewidują sytuacje, gdy organ ten ma niekwestionowane prawo wniosek oddalić. Jednym z takich przepisów jest art. 452 § 2 k.p.k., zastosowany w niniejszej sprawie. W punkcie pierwszym stanowi on, że sąd oddala wniosek dowodowy, gdy przeprowadzenie dowodu przez ten sąd byłoby niecelowe z przyczyn określonych w art. 437 § 2 zdanie drugie, zaś w punkcie drugim dodaje, iż sąd oddala dowód, kiedy ten nie był powołany przed sądem pierwszej instancji, pomimo że składający wniosek mógł go wówczas powołać, lub okoliczność, która ma być udowodniona, dotyczy nowego faktu, niebędącego przedmiotem postępowania przed sądem pierwszej instancji, a składający wniosek mógł go wówczas wskazać. Wniosku dowodowego nie można oddalić na podstawie 452 § 2 pkt 2, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona, w granicach rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, czy czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 lub art. 65 Kodeksu karnego, lub czy zachodzą warunki do orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym na podstawie art. 93g Kodeksu karnego (art. 452 § 3 k.p.k.).

Dowody, o których przeprowadzenie wnosił oskarżony w postępowaniu odwoławczym, nie miały bezpośredniego związku z zarzuconym mu przestępstwem molestowania małoletniej. Wnioskowani świadkowie nie byli świadkami czynu, ale mieliby zeznawać na okoliczność „potwierdzenia, że nie dopuścił się zarzucanego

mu przestępstwa oraz chęci zemścić się na nim poprzez fałszywe oskarżenie przez pokrzywdzoną i jej matkę oraz relacji łączących pokrzywdzoną i jej matkę z nim”. Jako osoby niebędące bezpośrednimi obserwatorami sytuacji, o których zeznawała pokrzywdzona, zawnioskowani świadkowie nie mogli wnieść wartościowych informacji na temat zarzuconych oskarżonemu czynów. Natomiast charakter i ewolucja w czasie relacji łączących T. N. z pokrzywdzoną, a zwłaszcza jej matką nie budzą wątpliwości i zostały już ustalone na podstawie innych dowodów. Jeśli oskarżony uważał, że należałoby przesłuchać na tę okoliczność I. N., B. N. i P. A., nie było przeszkód, by te dowody powołać przed Sądem I instancji. Ponieważ jednak oskarżony powołał je w postępowaniu drugoinstancyjnym, a okoliczności, które miałyby być udowodnione, nie są istotne dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony – w świetle innych dowodów, a przede wszystkim uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej małoletniej – Sąd odwoławczy słusznie je oddalił na podstawie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k.

Nie dostrzegając uchybienia w postępowaniu Sądu odwoławczego, należało oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną.

Wysokość kwoty zasądzonej na rzecz obrońcy tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie w kasacji ustalono na podstawie § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O kosztach postępowania orzeczono zaś zgodnie z art. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

(r.g.)